

De Eerste Kat.

Vele honderden jaren geleden woonde op het eiland Java in Oost-Indië een tijger, die zoo sterk was, dat hij alle andere dieren overwon en dus over hen heerschte, en tevens zoo sluw, dat de mensch hem niet vangen of dooden kon.

De fiere tijger werd zoo zeer oud, want hij was ook uitnemend gezond.

Maar met den ouderdom kwamen de gebreken, en de tijger, zijn kracht nu voelende afnemen, en nog te trotsch, om zich door anderen te laten regeeren, verliet het woud en zakte naar de dalen af.

Zekeren koelen nacht dwaalde hij er droevig rond, tot hij een groot vuur zag, daar door de menschen ontstoken, om de wilde dieren op een afstand te houden.

Maar onze tijger was nooit bang geweest en naderde ook nu zonder vrees het vuur.

De warmte deed hem weldadig aan en den ganschen nacht bleef het dier hier liggen. 's Morgens zagen de bewoners der naburige hut hem, maar wachtten zich wel den tijger te naderen.

Doch deze scheen niet bloeddorstig; hij keek de Javanen vriendelijk aan en bleef rustig liggen.

Tegen den avond eerst ging hij heen, om voedsel te zoeken.

— Wij zullen een grooter vuur aansteken, zeiden de menschen der hut, dan zal de tijger niet meer durven komen.

Maar 's morgens zagen ze het roofdier weer op dezelfde plaats...

De man en de vrouw keken hem ontsteld aan, doch de tijger, tot hun groote verbazing, opende den mond en sprak:

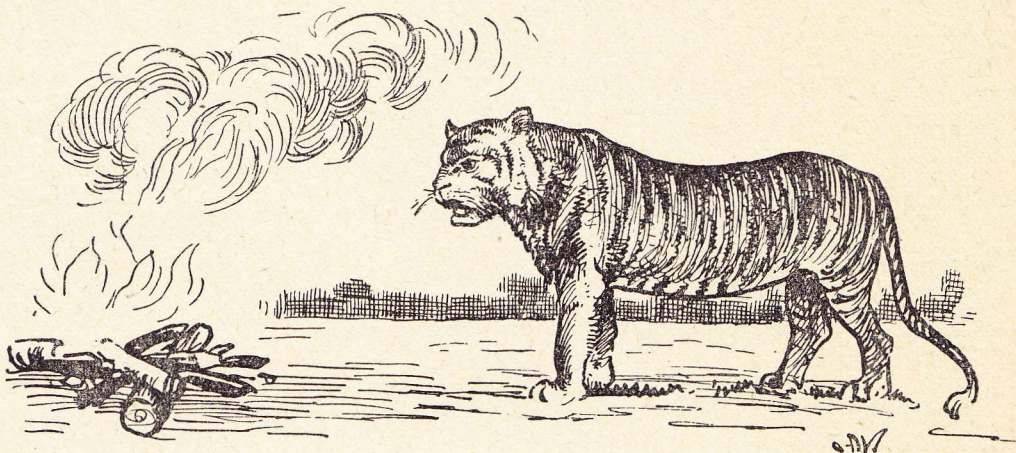
— Goede lieden, ik zal u geen leed doen en ook uw geiten

sparen, ja, zelfs door mijn aanwezigheid hier de zwijnen en andere dieren van uwe rijstvelden verwijderd houden, zoo gij elken avond voor mij een vuur ontsteekt, waarbij ik mij koesteren kan.

De Javanen beloofden dit en sloten zoo een verbond met den tijger.

Eerst bleven ze nog op een eerbiedigen afstand, maar langzamerhand gewenden ze zich aan 't bijzijn van 't dier, en gaven hem eten en streelden zijn prachtig vel. De rijst werd geogst en de menschen dachten er aan, om naar het dorp terug te keeren.

— Morgen vertrekken we, zeiden ze tot den tijger. Wilt gij met ons gaan? We beloven u een goed plekje aan den haard, de kluijjes van ons vleesch en de graten der visch.

De tijger kon er niet aan denken zijn vuur te missen en weer in het bosch of op de vlakte te leven en nam dankbaar het voorstel aan.

Hij scheen kleiner geworden te zijn en zag er veel minder geducht uit dan vroeger.

Hij vergezelde dus de Javanen naar het dorp.

Hier toonde men zich er zeer verbaasd over, dat een tijger de gezel van menschen was geworden...

Maar 't duurde niet lang of alle dorpingen waren met het dier geheel vertrouwd. De tijger was zeer vreedzaam; alleen ratten en muizen, en ook wel eens vogels, werden door hem achtervolgd, gegrepen en verslonden.

Zoo was de tijger... een kat geworden.

Dit is een fabel der Javanen, die de katten zeer op prijs stellen.

* * *

Onze huiskat stamt hoogst waarschijnlijk af van de Nubische kat en haar vaderland zou dus Afrika zijn.

De oude Egyptenaars vereerden de poes als een heilig dier.

Geraakte een huis in brand, dan werd niet eer aan blusschen gedacht, voor de kat gered was. Stierf zijn kat, dan schoor de Egyptenaar als teeken van rouw zijn haar af. Het geliefde dier werd op bijzondere wijze gebalsemd, met lijnwaad omwonden en plechtig begraven.

Wee, wie een kat doodde! Zijn lot was beslist, hij werd zonder hoop op genade tot den dood veroordeeld.

Een Romein, die niet zoo'n eerbied koesterde voor poes, doodde er een. De Romeinen werden in Egypte zeer gevreesd, en de overheid dacht er niet aan den schuldige te straffen, maar 't verontwaardigde volk vermoordde hem zonder een vonnis af te wachten.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

